

af det ulykkelige Dige spises af Havet; man veed jo, at, naar Bruddet er sket, udvider Havet ved sin Ebbe og Floed, ved sin Indtrængning og Udgaagen, hver Dag dette Brud. Standfættelsen behøver ikke at ske i samme Time, men vist er det, at man inden en rimelig Tid maa drage Omsorg for Lukningen, for at ikke det hele Arbeide skal være tilintetgjort. — Det forekommer mig altsaa, at man bør holde sig for Die, om man virkelig, efter at have givet denne overordentlige omfattende Nødtiggbed til dem, der ville opføre Diger, lige over for uwillig Trediemand og over for uwillig Trediemands Eiendom, paa een Gang bør blive sensibel og blive staaende og sige: Gaar det Dige, der er opført, sin Veie, à la bonheur lad det gaa, vi ville paa ingen Maade yde vor Skjærv til, at det kan komme i Nøden igjen. Naar det ærede Medlem sagde, at det vilde være lige saa galt af de Folk, der havde bygget et Dige, om de ikke vilde søge for, at de havde det fornødne Reservermateriale til Diget, som, hvis man vilde gaa tilssjøs i et Skib uden at have Materiale med til at dække en Læk, saa er dette efter min Mening ganske urigtigt. Jeg beder det ærede Medlem lægge Mærke til, hvorfra de Folk, der have reist Diger, faae deres Materiale. De faae det i Genhold til Lovforslaget fra de Eiendomme, som nyde Beskyttelse ved Diget. Naar der nu er mere Materiale her at faae, set, at de f. Ex. have benyttet 1 E. Land for at skaffe sig Materiale, men der er 2 eller 10 E. Land, og de af økonomiske Hensyn — de økonomiske Hensyn, som det ærede Medlem har saa meget imod — have ladet de 9 E. Land ligge og kun taget den ene, vil Spørgsmaalet ganske simpelt, hvis der sker et Brud, blive: Ex. Landvæsenkommissionen da berettiget til at give Tilladelse til at tage Materialet uden for de beskyttede Eiendomme? Spørgsmaalet er fuldstændig klart afgjort af Lovforslaget. I Tilfælde af, at der gives mere Materiale paa det Sted, hvor de tage det oprindelige Materiale til Diget, kan Landvæsenkommissionen ikke indrømme Ret til at gaa udenfor de Eiendomme, der nyde Beskyttelse af Diget; den kan kun gjøre det, hvor de ikke paa anden Maade kunne skaffe sig Materialet uden uforholdsmæssige Banffeligheder eller Beføstning, og at der ikke er uforholdsmæssige Banffeligheder eller Beføstning ved at skaffe sig det til Anlaget, er givet, naar de omtalte 9 Lønder Land ligge der. Det kan da ikke siges, at der er uforholdsmæssige Banffeligheder eller Beføstninger ved at forskaffe sig Materialet. Hvor der imidlertid ikke er Mulighed for at faae Materiale paa det samme Sted, hvor man anlægger Diget, der forekommer det mig, at det er en naturlig Konsekvens af hele den Ret, man har villet tilstaa dem, der have oprettet Beskyttelsesdiger, at man gaar dette Skridt videre, og naar man en Gang har givet Ret til at bygge under en ganske extraordinær Tvang imod en uwillig

Trediemand og hans Eiendom, da ikke paa en Gang at trække sig tilbage og sige: Gaar der Hul paa Diget, bryde vi os ikke mere derom, saa have vi ikke mere Interesse derfor, men lade Sagen gaa, som den kan.

Østrup: Det forekommer mig at være en i høieste Grad mærkkelig Argumentation, det ærede Medlem kommer med (Lobiesen: Maa jeg saa bede om Ordet igjen!). Det ærede Medlems Argumentation var omtrent denne: Da vi have været nødt til i denne Lov at give meget vidtgaende Regler for, hvorledes interesserede Parter skulle tvinges til at medvirke til en Foranstaltnings Tilvejebringelse, saa er det ogsaa tilstedeligt at vedtage Bestemmelser om, at uinteresserede Mænd skulle tvinges dertil (Lobiesen: Ja!). Det forekommer mig, at denne Argumentation er saa mærkkelig, at man ikke kan undgaa at slaa den fast (Lobiesen: Saa!).

Formanden: Det ærede Medlem vil faae Ordet om et Dieblif, men har det ikke nu.

Østrup: Det forekommer mig, at det ærede Medlem efter sin Stilling maa have haft ganske særlig Leilighed til at kjende Lovforslagets Bestemmelser, og hvorledes de skulle forstaaes. Han gav en Læsning af denne Bestemmelse, som aldeles ikke stemmer med, hvad der staar i Loven. Det ærede Medlem sagde, at den udvidede Expropriationsret selvfølgelig ikke af Landvæsenkommissionen kan bringes i Anvendelse, saa længe der findes Materiale paa selve den Grund, som beskyttes ved Diget. Det staar der ikke (Lobiesen: Jo!). Der findes ikke et Ord derom. De ærede Medlemmer, der have Lovforslaget for sig, ville se, at den almindelige Bestemmelse i § 2, 1ste Stykke, er den, at Materiale til et Dige kan tages paa den Jord eller rettere den Eiendom, der nyder Beskyttelse af Diget. Det er den store almindelige Bestemmelse med Hensyn til Afgivelsen af Materiale. Saa kommer det 2det Stykkes 1ste Punktum, som siger, at, naar Staten eller en Kommune udbreder i det Mindste en Trediedel af Beføstningerne til et saadant Dige, kan det fornødne Materiale tages ogsaa udenfor de Eiendomme, der nyde eller ville nyde Beskyttelse ved Diget, naar det kun med uforholdsmæssig Banffelighed eller Beføstning kan faas paa disse. Hvad har altsaa Landvæsenkommissionerne at bedømme? Ikke om Materiale i og for sig findes paa det beskyttede Areal, som det ærede Medlem angav, men om det ikke med mindre Beføstning og mindre Uleilighed kan findes andetsteds. Landvæsenkommissionen vil ubetinget kunne give et saadant Dige, der for en Trediedel bæres af Staten eller en Kommune, en Expropriationsret udenfor det beskyttede Areal, selv om der paa dette maatte findes en fuldkommen tilstrækkelig Kvantitet af